

zomaar ingrijpen in de rechten, de eigendom en de vrijheid van burgers.^{488 489}

2.7.2.3 De gevolgen

De wetgeving, die de resultante is van politieke compromissen, kan zo onduidelijk worden dat ze in feite niet meer met enige zekerheid is te interpreteren, noch door de belastingbetaler noch door de belastingdienst.⁴⁹⁰ Dat heeft allerlei gevolgen. De belastingbetaler kan volledig afhankelijk worden van de belastingambtenaar, die zijn fiscale- en administratieve verplichtingen beoordeelt. Vooral in het geval dat de belastingbetaler niet beschikt over eigen fiscale deskundigheid dan wel over de bijstand van derden, kan hij afhankelijk worden van de deskundigheid van een belastingambtenaar. Hij is dan tevens volledig aangewezen op de concrete mogelijkheden die de belastingambtenaar heeft om met zijn belangen rekening te houden.^{491 492} Deze mogelijkheden zijn beperkt, niet alleen omdat de belastingambtenaar beperkt is in de tijd die hem ter beschikking staat, maar vooral, omdat die ambtenaar ook moeite kan hebben met het vormen en het vinden van het recht. In de praktijk krijgt de belastingambtenaar, evenals de belastingbetaler, te maken met de inhoud van vage, gecompliceerde belastingwetten, waaraan hij, als uitvoerder van de politieke keuzen, niets toe of af kan doen. Het probleem voor hem kan zijn dat hij, bij zijn confrontatie met de manier waarop de belastingbetaler zijn verplichtingen vervult, voor niet of nauwelijks oplosbare vraagstukken wordt geplaatst. Het vinden van een rechtvaardige oplossing voor die vraagstukken is dan niet gemakkelijk.

2.7.2.4 Scheiding der machten: taak van politiek

Op de politiek rust de moeilijke taak om de scheiding van de drie machten te respecteren. Dat houdt in dat zij oog dient te hebben voor de zelfstandigheid van de wetgevende macht. Daarmee wordt voorkomen dat het terugtrekken van de wetgever zo ver doorzet dat de belastingdienst als bestuursorgaan en de rechter als toezichthouder, de rechtsvorming in feite voor hun rekening moeten nemen.^{493 494} Niet vergeten mag worden, dat de belastingwetgeving onder meer als instrument dient ter bescherming van de individuele belastingbetaler, maar ook als leidraad voor belastingbetaler en belastingdienst. De wetgevende macht vormt immers de hoogste macht waarvan andere machten zijn afgeleid.⁴⁹⁵

⁴⁸⁸ A. Klap[5,blz.21,245].

⁴⁸⁹ H.D. Stout[4,blz.22,31 t/m 33].

⁴⁹⁰ P.J.A. Adriaan, J van Hoorn[1]: "In de huidige tijd is het heffen van belastingen opgedragen aan de belastingdienst. De relatie met de besteding van de geheven bedragen is echter komen te vervallen. De consequentie die de tot standgekomen belastingwetgeving voor de burgers heeft, komt daardoor niet meer bij de wetgever te liggen maar bij de belastingdienst."(blz 65)

⁴⁹¹ Zie de hoofdstukken 3 en 4.

⁴⁹² A. Klap[5,blz.247] geeft de mening van Struycken weer. Volgens Struycken komt met name de toepassing van vage normen in zekere neer op rechtschepping door het bestuur.

⁴⁹³ Zie de hoofdstukken 3 en 4.

⁴⁹⁴ A. Klap[5,blz.245].

⁴⁹⁵ H.D. Stout[4,blz.26 t/m28,33].